

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. G. M.**, zast. Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem, se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 8. 2020, č. j. 75 A 39/2016 - 117,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám advokáta Mgr. Michala Chuchúta, LL.M. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí ze dne 24. 8. 2016, č. j. MmM/095175/2016/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/040803/1100/2016/ŠP, kterým Magistrát města Mostu shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu), za což mu uložil pokutu ve výši 6.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin, na silnici č. I/13, v katastru města Most, u sjezdu na obec Komořany, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. X, v místě, kde je povolena maximální rychlost 90 km/h, překročil nejvyšší povolenou rychlost o 56 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky ± 3 % měřicím zařízením RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 146 km/h. Podle žalovaného Magistrát města Mostu opřel své rozhodnutí o přílehlavé důkazy, které byly řádnou součástí spisu. Zasahující policisté přitom provedli měření zákonným způsobem, neboť v opačném případě by se výsledek měření vůbec nezaznamenal. Žalovaný doplnil, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno řádně, a uzavřel, že uložená sankce je přiměřená okolnostem případu.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 58, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud konstatoval, že měření proběhlo řádně s tím, že nemohlo dojít ke změření rychlosti protijedoucího vozidla, neboť to princip měření vylučuje. Nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení pak podle krajského soudu nemohlo mít vliv na naměřenou hodnotu, a to z toho důvodu, že v případě nesprávně provedeného měření by radar naměřenou hodnotu vůbec nezaznamenal.

[3] Uvedený rozsudek napadl žalobce kasační stížností, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019 - 29, tak, že napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku se Nejvyšší správní soud neztotožnil s většinou kasačních námitek. Přisvědčil však žalobci, že neobstojí obecná argumentace krajského soudu i správních orgánů, podle níž nedodržení návodu k použití radaru RAMER 10C spočívající v tom, že rozdíl mezi rychlostí vozidla žalobce a zasahujících policistů byl vyšší než návodem předpokládaných cca 20 km/h, nemohlo mít vliv na naměřenou hodnotu. Konstatoval, že krajský soud i správní orgány dospěly k závěru, že by v případě nesprávně provedeného měření (a to z jakéhokoli důvodu) radar vůbec žádnou hodnotu nezaznamenal, a měření by proto fakticky neproběhlo, takže výsledek měření musí proto být správný. Nejvyšší správní soud kategoricky nevyloučil, že tyto závěry krajského soudu i správních orgánů mohou být správné a že skutečně uvedený typ radaru mohl fungovat nastíněným způsobem. Takový závěr však bylo podle Nejvyššího správního soudu nutné podložit případnými dalšími důkazními prostředky, které by dané východisko potvrdilo či vyvrátilo. Nejvyšší správní soud proto zavázal krajský soud, aby v dalším žalobním řízení znovu posoudil, zda uvedené nedodržení návodu k použití radaru RAMER 10C mohlo mít za následek ovlivnění výsledku měření rychlosti jízdy vozidla žalobce.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 80, opětovně žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že rychloměr RAMER 10C měří rychlost automatickým způsobem, a to tak, že pokud je jím vytvořen záznam, vyhodnotila měřicí jednotka proces měření jako správný. V opačném případě by totiž předmětný záznam nebyl vůbec vytvořen, přičemž v této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, a na další judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se obdobných případů. Žádné další

pokračování

dokazování pak krajský soud vzhledem ke zmíněné judikatuře v souladu se zásadou procesní ekonomie již neprováděl.

[5] Také tento rozsudek vydaný v dalším žalobním řízení byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 4 As 399/2019 - 33, zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení krajskému soudu, neboť ten rozhodl ve věci bez nařízení jednání znovu poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, aniž předtím účastníkům řízení zaslal výzvu k udělení souhlasu s tímto postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a aniž by rozhodná právní otázka byla bezezbytku posouzena v řízení o kasační stížnosti, čímž zatížil žalobní řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[6] Následně Krajský soud v Ústí nad Labem vydal při ústním jednání rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 75 A 39/2016 - 117, kterým žalobu proti rozhodnutí žalovaného znovu zamítl. V tomto novém rozsudku krajský soud uvedl, že se již znovu nebude zabývat námitkami žalobce týkajícími se specifikace místa spáchání přestupku, seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, neuznání omluvy žalobce z nařízeného ústního jednání, dvojité reflexe paprskového svazku rychloměru, vlhkosti vzduchu při měření rychlosti a oprávněnosti měření rychlosti Policií České republiky na daném úseku komunikace, neboť je již dříve shledal nedůvodnými, přičemž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019 - 29, tyto závěry potvrdil.

[7] Dále krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51, z jehož závěrů vyplývá, že rychloměr RAMER 10C měří rychlost „automatickým“ způsobem, a to tak, že pokud je jím vytvořen záznam, tak měřící jednotka vyhodnotí proces měření jako správný a nedochází k chybě měření, jelikož v takovém případě by záznam rychloměrem nebyl vůbec vytvořen. Tento závěr se výslovně týká měření rychlosti za jízdy dle kapitoly 6.3.1.3. návodu k obsluze dotčeného rychloměru, jehož se v projednávané věci žalobce dovolával. Citovaný závěr aprobovaný Nejvyšším správním soudem se přitom zakládá na vyjádření vypracovaném metrologem v oboru silničních rychloměrů z Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry AMS K 22, jak plyne z citovaného rozsudku. Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti a je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření rychloměru proběhly úspěšně, a snímek je tak hodnověrný. Na tento závěr, podle něhož rychloměry RAMER 10C měří „automaticky“ a v případě správného změření rychlosti, tedy dodržení návodu k obsluze, je pořízen záznam, zatímco v případě chybného měření, tedy nedodržení návodu k obsluze, je měření anulováno a záznam není pořízen, odkazoval Nejvyšší správní soud i v dalších svých rozsudcích, například ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017 - 39, ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018 - 19, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017 - 39.

[8] V souladu se zásadou procesní ekonomie již tedy krajský soud neprováděl žádné dokazování s tím, že není nutné a k jeho provedení ho Nejvyšší správní soud v dané věci nezavázal. Současně konstatoval, že záznam o měření rychlosti je jednoznačný, nevyvolává žádné pochybnosti a vlastnosti dotčeného rychloměru byly doloženy ověřovacím listem.

Podle krajského soudu se tak žalobci uvedenou námitkou, která ještě zbývala k posouzení, nepodařilo zpochybnit způsob změření rychlosti. Proto krajský soud žádnému z žalobních tvrzení nepřiznal důvodnost.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Také proti tomuto novému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nedodržení podmínek, které na měření klade návod k obsluze radaru. Podle části 6.3.1.3. zásad pro měření za jízdy radarem RAMER 10C totiž v případě měření rychlosti předjíždějících vozidel musí být rozdíl mezi měřicím a měřeným vozidlem cca 20 km/h a při měření za jízdy je důležité dodržovat konstantní rychlost měřicího vozidla a neměnit prudce směr jízdy. Podle záznamu o přestupku se však mělo měřené vozidlo pohybovat rychlostí 151 km/h, zatímco měřící vozidlo mělo rychlost 106 km/h. Je tedy zřejmé, že ani jedna ze stanovených podmínek nebyla dodržena. Rozdíl rychlosti vozidel byl totiž oproti maximální hodnotě stanovené návodem více než dvojnásobný. Navíc je zřejmé, že nebyla dodržena konstantní rychlost měřicího vozidla, neboť v takovém případě by se měřené vozidlo rychle vzdalovalo a měření by nebylo přístrojem vyhodnoceno. Za této situace nebylo možné bez doplnění správního spisu o technickou specifikaci určit, jaký vliv mělo nedodržení návodu k obsluze na naměřenou rychlost. Přitom tvrzení o tom, že by v případě nedodržení návodu k obsluze nedošlo ke změření rychlosti, nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu a je naopak v rozporu s návodem k obsluze, který jasně uvádí, že rozdíl rychlostí a konstantní vzdálenost musí být dodrženy, k čemuž nedošlo.

[11] Podle další kasační námítky se v době měření musela v oblasti $\pm 10^\circ$ od osy antény nacházet přinejmenším svodidla a vysoká křoviska oddělující jízdní pruhy, čemuž by odpovídalo, že se na snímku nachází pouze zadní část údajně měřeného vozidla. Tento způsob měření je však také v rozporu s návodem k obsluze radaru. Podle něho se dále v zorném poli kamery $\pm 20^\circ$ nesmí nacházet žádné překážky, které by bránily výhledu na měřené vozidlo, přičemž dodržení tohoto parametru nebylo v řízení prokázáno. Za tímto účelem stěžovatel neúspěšně navrhl pořízení situačního výkresu, bez něhož nebylo možné posoudit, zda byl správně nastaven dosah radaru a zda se v místě měření nenacházely odrazové plochy či další překážky mimo fotografii. Všechny tyto skutečnosti přitom mohly ovlivnit výsledek provedeného měření a bez jejich ověření neměly správní orgány ani krajský soud podklady pro závěr o správnosti naměřené rychlosti.

[12] Dále stěžovatel namítl, že Nejvyšší správní soud v prvním zrušujícím rozsudku zavázal krajský soud k provedení důkazů týkajících se funkcionality radaru RAMER 10C. Krajský soud však v tomto směru žádné dokazování neprovedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 309/2015, ačkoliv ho nebylo možné použít, neboť vycházel ze skutkového zjištění o provedení měření v souladu s návodem k obsluze, zatímco v posuzované věci nebyl návod dodržen. Tento judikát se dále zakládá na vyjádření vypracované metrologem v oboru silničních rychloměrů, který se nenachází ve správním spise, ani jím nebyl v dané věci proveden důkaz. Navíc v tomto vyjádření se uvádí, že

pokračování

nedodržení návodu k obsluze by se například mohlo projevit tím, že na snímku bude zobrazena jen malá část vozidla, k čemuž došlo i v dané věci. Stěžovatel přitom opakovaně navrhoval doplnění spisu o technickou specifikaci radaru, kterou by následně mohl podrobit znaleckému zkoumání k prokázání, že radar nemůže za všech okolností vygenerovat správný výsledek, a to i v případech, kdy je zásadním způsobem porušen návod k obsluze. Tato dokumentace však nebyla do spisu doplněna ani mu nebyl poskytnut výstup z měření v digitální podobě, který je podle výrobce radaru jediným autentickým výstupem z měření. Za této situace nekvalitní výtisk fotografie z rychloměru není způsobilý být důkazem ve správním řízení, čímž se krajský soud ani v jednom ze svých rozsudků nezabýval, ačkoli tuto námitku rekapituloval.

[13] Konečně stěžovatel namítl, že rychlost vozidla byla naměřena chybně, neboť došlo k dvojité reflexi radarového svazku, kterou není radar schopen technicky rozpoznat, s čímž se nevypořádal napadený rozsudek ani žádný z předchozích zrušených rozsudků krajského soudu.

[14] S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrácení věci prvoinstančnímu orgánu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Z ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. vyplývá, že kasační stížnost proti rozhodnutí soudu vydanému znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je nepřipustná, ledaže je kasační stížností namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V posuzovaném případě je však z kasační stížnosti zřejmé, že stěžovatel brojil především proti způsobu posouzení otázky, kterou byl krajský soud povinen řešit na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v prvním zrušovacím rozsudku. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[17] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s., ačkoliv je zřejmé, že z posledního z nich být podána nemohla, neboť nesměřovala proti rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Na druhou stranu se však v kasační stížnosti namítají také vady řízení před krajským soudem. Kasační stížnost tak byla ve skutečnosti podána z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[18] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[20] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[21] Nejvyšší správní soud se nezabýval kasační námitkou o chybně naměřené rychlosti vozidla kvůli dvojité reflexi radarového svazku, neboť tuto otázku již vyřešil v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019 - 29. V něm této žalobní argumentaci nepřiznal důvodnost, což odůvodnil poukazem na návod k obsluze předmětného radaru, z něhož vyplývá, že v průběhu měření nemohlo z principu funkce rychloměru dojít ke změření rychlosti vozidla jedoucího z opačného směru.

[22] Proto nyní Nejvyšší správní soud může posuzovat jen kasační námitky o nedodržení návodu k obsluze radaru RAMER 10C při měření rychlosti vozidla stěžovatele v rozhodné době.

[23] Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud v dosavadní judikatuře několikrát zabýval. V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42, uvedl, že „[p]okud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný’ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“

[24] Zmínit lze i rozsudek ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 - 37, v němž Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že pachatelé přestupků spočívajících v překročení maximálně dovolené rychlosti používají „typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.) ... (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 - 30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze

pokračování

poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení. (...) Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledkem měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů.“

[25] Nejvyšší správní soud nemá pro účely nyní posuzované věci žádné pochybnosti o správnosti skutkových zjištění ani právních závěrů učiněných na jejich základě v citované judikatuře. Krajský soud tedy nepochybil, když s poukazem na tato a další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se zabývala rychloměrem RAMER 10C (oproti předchozímu rozsudku ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 58, obsahujícím odkaz na judikát řešící jiný typ měřicího zařízení), učinil bez dalšího závěr, podle něhož při dodržení návodu k obsluze tohoto radaru je pořízen záznam, zatímco v případě chybného měření, tedy při nedodržení návodu k obsluze, je měření anulováno a záznam není pořízen. Jestliže byl tedy v dané věci pořízen záznam o měření rychlosti, který byl jednoznačný a nevyvolávající žádné rozumné pochybnosti, a vlastnosti předmětného rychloměru byly doloženy ověřovacím listem, pak krajský soud postupoval v souladu se zásadou procesní ekonomie, když neprováděl v kasační stížnosti uvedené dokazování za účelem prokazování správnosti způsobu změřené rychlosti v dané věci. O ní totiž s ohledem na zmíněná a další skutková zjištění nemohlo být žádných pochyb, a proto by takto vedené dokazování bylo v rámci správního řízení či řízení před krajským soudem nepotřebné a nadbytečné. Nejvyšší správní soud přitom ve zrušujícím rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 As 91/2019 - 29, nezavázal krajský soud k provedení takového dokazování, nýbrž jen vyjádřil potřebu za tehdejšího stavu věci podložit závěr o správnosti měření za pomoci případných dalších důkazních prostředků. Jestliže však krajský soud v dalším řízení výslovně odkázal na relevantní judikaturu, v jejímž světle je takové dokazování nadbytečné, nemusel ho již provádět. Žádná z uvedených kasačních námitek tedy není způsobilá zpochybnit způsob ani výsledek měření rychlosti vozidla stěžovatele v posuzované věci.

[26] Jelikož tedy krajský soud i správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a relevantní právní otázku posoudily správně, nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

[28] Podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen*. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, přitom dovodil, že účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

[29] K takové situaci došlo i v posuzované věci, v níž stěžovatel dne 3. 9. 2020 zaplatil z vlastní iniciativy soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, ačkoli k tomu nebyl podle uvedeného judikátu povinen, neboť poplatkovou povinnost splnil již v prvním řízení o kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl také o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč stěžovateli k rukám jeho zástupce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu